

[Aksel Møller.]

må komme an på en bedømmelse af, hvad man mener at befolkningen vil kunne forstå, og hvad man mener at den bør kunne forstå. Jeg mener altså ikke, at den kan forstå det, og jeg mener heller ikke, at den bør kunne forstå det.

Jeg tror, at den højtærede minister ville vinde flest laurbær ved at opgive denne udligningsskat, og jeg skal iøvrigt befri ham for at gå ind i en diskussion om den, for jeg tror ikke, det er muligt, hverken for ham eller nogen anden, at overbevise mit parti om, at vi på noget tidspunkt skal stemme for den. Det er vel derfor nærmest et spørgsmål for dem, der har appetit på den, og som mener, det er den rigtige udvej, at drøfte, hvordan de vil udforme bestemmelserne derom.

Den højtærede minister har jo foretaget nogle beregninger over den husleje-forhøjelse, som han mener er nødvendig for at nå frem mod det, som er det væsentlige for ham, og som også er det væsentligste for os andre, en tilpasning af niveauerne, som skulle muliggøre en mere gnidningsfri udnyttelse af boligmassen og frihed fremover på dette område. De beregninger, som den højtærede minister har foretaget, går ud på, at en privat grundejer har krav på en stigning af lejen på 20—25 pct., hvis man går ud fra, at han skal stilles, som han var stillet i 1939. Den højtærede ministers beregninger, som fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, siger, at bevægelserne i kapitaludgifterne og de egentlige driftsudgifter taget under eet kræver en stigning af lejen på 20—25 pct. Når man er nået til dette tal, så er man nået til det gennem en lang række forudsætninger, forudsætninger, som den højtærede minister vil indrømme ikke er almenlydige, men som måske eksisterer i de bedst ledede ejendomme. Forudsætningen f. eks. om, at den ejendomsskatte-stigning, som har fundet sted, er overvæltet på lejerne, er jo ingenlunde almenlydig. Det afhænger ganske af, hvordan lejekontrakten har set ud.

Den højtærede minister når altså til det resultat, at stigningen i kapitaludgifter og driftsudgifter taget under eet i administrationen af en ejendom kræver en stigning af lejen fra 1939 på 20—25 pct., og det sker altså efter en lang række forbehold, så lang

en række forbehold, at det havde været ligetil, om ministeren havde sagt: nu har jeg taget alle mulighederne for, at grundejerne skulle have tjent på den mellem-liggende udvikling, med i betragtning, således at jeg nu tør stå inde for, at min beregning med hensyn til de 20—25 pct. ikke giver mere, end de bør have. Men gør den højtærede minister det? Nej, han foreslår, at halvdelen af den med driftsudgifternes stigning motiverede husleje-forhøjelse skal ende i statskassen.

Jeg har nok set, at der er penneførere, som har måttet gøre vold på pennen for at forklare, hvordan det kunne gå til. Jeg har nok lagt mærke til, at man regner med, at grundejerne kan rationalisere og derved tjene noget. Jeg har nok set, at man har udstedt en del veksler på en fremtidig udvikling. Men jeg har ikke set en eneste saglig, forsvarlig begrundelse for, at den højtærede minister i sin konklusion opgiver sine præmisser, præmisser, der fastslår, at driftsudgifterne er steget så meget, at grundejerne for at få dækning skulle have den foreslåede forhøjelse af huslejen fra 1939.

Jeg forstår godt, hvad det er, den højtærede minister og hans parti vil. Det er at hævde den opfattelse, at værdistigningen ikke må tilfalde de privatpersoner, som ejer ejendommene. Det er der heller ingen fare for med det forslag, den højtærede minister stiller, for det er nærmest af den karakter, at han indrømmer, at det bliver ringere fremover, end det var i 1939, at have ejendom, for man får ikke dækning for driftsudgifternes stigning.

Dette lovforslag sejler altså ud med en åbenbar mangel på respekt for de kendsgerninger, som det selv i sine bemærkninger fastslår. Man ved, den højtærede minister ved, at den opstillede beregning af udgiftsstigningen på ejendommene ikke dækker sandheden, eller for at sige det mildere, er sandheden med så mange modifikationer, at sandheden ikke er til at finde ud af. På dette fordrejede grundlag foreslår man altså alligevel, at halvdelen af den tilståede stigning skal indbetales i statskassen. Jeg forstår egentlig ikke, at den højtærede minister, som nu har påtaget sig at fremsætte tanken om en konstruktiv løsning af tilpasningsproblemet mellem huslejeniveauerne, vil starte med at opbygge sit forslag